

РЕШЕНИЕ

№ 274

гр. Видин, 07.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВИДИН, VII СЪСТАВ ГО, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Владимир К. Крумов

при участието на секретаря Галина Арс. Начева
като разгледа докладваното от Владимир К. Крумов Гражданско дело № 20211320101094 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл. 181, ал. 2 от ЗМВР и чл. 86 от ЗЗД от СВ. АНГ. ВЛ., ЕГН *****, от с. С., общ. О. ул. „О.“ № **, против Главна дирекция „Гранична полиция“, с адрес: гр. София, ул. Мария Луиза“ № 46.

Твърди се от ищеца, че работел като младши инспектор в системата на ГД „Гранична полиция“ – МВР. Поддържа, че изпълнявал служебните си задължения като помощник-командир на кораб до 20 БРТ, а също и механик в 01 група „Гранични полицейски кораби“ от база „Гранични полицейски кораби“ – Видин към РД „ГП“ – Русе при ГД „ГП“ – МВР. Сочи, че служебното му правоотношение с ответника било прекратено със заповед № 788/19.03.2021 г. поради придобито право на пенсия при условията на чл. 69 от КСО. Поддържа, че служебните си задължения изпълнявал като униформен служител, поради което съгласно ЗМВР и подзаконовите актове за прилагането му, се полагало ежегодно лично вещевево довольствие под формата на униформено облекло с лимит, определен от министъра на вътрешните работи, който след 2011 бил определен неизменно на 400,00 лева годишно. Ищецът твърди, че последно успял да ползва част от вещевото имущество за 2015 г. За годините от 2016 до 2019 г. вкл. сочи, че униформено облекло не му е предоставяно и не са му изплащани обезщетения за неползваното такова. При пенсионирането му било изплатено само обезщетение за неизползвано униформено облекло за 2020 г. и за 2021 г. частично за времето от началото на годината до прекратяването на служебното правоотношение, съгласно Наредба № 81213-1175/29.09.2015 г.

Иска се от съда да осъди ответника Главна дирекция „Гранична полиция“ - МВР да

заплати на ищеца СВ. АНГ. ВЛ. левовата равностойност на неползвано лично вещеве имущество (униформено облекло), а именно:

400,00 лева главница за 2016 г., ведно с обезщетение за забава върху главницата в размер на 178,66 лв. представляващо законната лихва за забава върху главницата, считано от 01.01.2017 г. до датата на предявяване на иска, както и законната лихва за забава, считано от датата на предявяване на исковите – 28.05.2021 г. до окончателното издължаване.

400,00 лева главница за 2017 г., ведно с обезщетение за забава върху главницата в размер на 138,11 лв. представляващо законната лихва за забава върху главницата, считано от 01.01.2018 г. до датата на предявяване на иска, както и законната лихва за забава, считано от датата на предявяване на исковите – 28.05.2021 г. до окончателното издължаване.

400,00 лева главница за 2018 г., ведно с обезщетение за забава върху главницата в размер на 97,56 лв. представляващо законната лихва за забава върху главницата, считано от 01.01.2019 г. до датата на предявяване на иска, както и законната лихва за забава, считано от датата на предявяване на исковите – 28.05.2021 г. до окончателното издължаване.

400,00 лева главница за 2019 г., ведно с обезщетение за забава върху главницата в размер на 57,00 лв., представляващо законната лихва за забава върху главницата, считано от 01.01.2020 г. до датата на предявяване на иска, както и законната лихва за забава, считано от датата на предявяване на исковите – 28.05.2021 г. до окончателното издължаване.

Претендират се и разноските по делото.

Ответникът оспорва предявените икове по основание, алтернативно и по размер. Не се оспорва обстоятелството, че през процесния период ищецът е бил служител на ГДГП. Твърди се в отговора, че униформеното облекло има целево предназначение, че се предоставя на определена категория служители в МВР, след определен от министъра лимит. Поддържа се, че на ищеца за посочените години се е полагало да получи униформено облекло в готов вид, а не неговата парична равностойност. Сочи се, че в ЗМВР не е предвидено правото униформените служители при неполучаване на вещеве имущество да получат неговото парично обезщетение. Такова право е предвидено в чл. 19, ал. 2 от Наредба № 8121з-1175/2015, съгласно която, в случай, че на служителя, изпълняващ служебните си задължения в униформено облекло, не е предоставено такова за предходната и текущата календарна година, на същия се изплащат стойностите на униформеното облекло за предходната и пропорционално за текущата година след приспадане на усвоените суми от размера, определен със заповедта за текущата година по чл. 181, ал. 4 от ЗМВР, какъвто обаче според ответника не е настоящия случай. Моли исковите да се отхвърлят като неоснователни. Иска разноски по производството.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени доказателства и съобрази доводите на страните, намира за установено от фактическа страна:

Безспорно по делото е, че ищецът е работил на длъжността „помощник-командир на

кораб до 20 БРТ, също и механик в 01 група „Гранични полицейски кораби“ от база „Гранични полицейски кораби“ – Видин към РД „ГП“ – Русе при ГД „ГП“ – МВР. Безспорно по делото е, че със Заповед № 788/19.03.2021 г., служебното правоотношение е било прекратено, поради придобиване право на пенсия.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна :

Спорен по делото е въпросът дължи ли се паричната равностойност на вещеве имущество за 2016 г.; 2017 г.; 2018 г. и 2019 г.

В тази връзка, съдът приема възраженията на ответника, които са съобразени с преобладаващата съдебна практика.

С разпоредбата на чл. 181, ал. 2 от ЗМВР се предвижда, че на държавните служители се осигуряват работно и униформено облекло и друго вещеве имущество и снаряжение, а на неносещите униформа, се изплаща ежегодна парична сума за облекло. Съгласно ал. 4 размерът на сумите и доволствията се определят ежегодно със заповед на Министъра на вътрешните работи. Условието и реда за предоставяне на сумите и доволствията, съгласно чл. 181, ал. 5 от ЗМВР, се определя с Наредба на Министъра на вътрешните работи.

Длъжността, която ищецът е заемал през исковия период е изисквала изпълнение на служебни задължения в униформено облекло. Поради тази причина на ищеца за посочените години се е полагало да получи униформено облекло в готов вид, а не неговата парична равностойност. В ЗМВР не е предвидено правото униформените служители при неполучаване на вещеве имущество да получат неговото парично обезщетение. Тази възможност е уредена през 2015 г. в чл. 19, ал. 2 от Наредба № 8121з-1175/29.09.2015 г. /ДВ бр. 78 от 09.10.2015 г./, но периодът, за който на неполучилия вещеве имущество /униформено облекло/ служител се изплаща обезщетение е точно определен и обхващащ предходната година и пропорционално на отработеното време за текущата година, в която е прекратено служебното му правоотношение. Липсва предвидено правно основание за изплащане на стойността на вещеве имущество за предходни периоди.

В случая ищецът признава в исковата си молба, че му е платена левовата равностойност на униформеното облекло, което не му е предоставено, за 2020 г. и пропорционално за текущата 2021 г. до 19.03.2021 г., когато е прекратено служебното му правоотношение. Като е платил обезщетението за посочените години ответникът точно е изпълнил задължението си към ищеца.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав счита, че за ищеца не е възникнало право на левовата равностойност на униформеното облекло за исковия период – 2016 г.; 2017 г.; 2018 г. и 2019 г., през който не му е предоставено униформено облекло, поради което релевираните от ответника доводи в тази насока се явяват основателни. С оглед на това предявените искове са неоснователни, поради което следва да се отхвърлят.

Неоснователността на главните претенции обуславя неоснователност и на акцесорните претенции по чл. 86 от ЗЗД, поради което исковете за присъждане на законна лихва за процесните периоди също следва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК при този изход на делото и доколкото ответникът е представляван по делото от юриконсулт, на същия следва да се присъди юриконсултско възнаграждение. Ответникът претендира разноски за юриконсулт в размер на 300,00 лева. На основание чл. 78, ал. 8 ГПК, във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за правната помощ, съдът следва да определи размера на юриконсултското възнаграждение. В процесния случай, след като взе предвид конкретния интерес, фактическата и правна сложност на делото, както и че е разгледано в едно съдебно заседание, съдът намира, че следва да определи юриконсултско възнаграждение в минимален размер, а именно – 100,00 лева, като искането в останалата част до пълния му претендиран размер следва да се отхвърли като неоснователно.

Воден от горното, Съдът

РЕШИ:

Отхвърля исковите, предявени от СВ. АНГ. ВЛ., ЕГН *****, от с. С., общ. О. ул. „О.“ № **, против Главна дирекция „Гранична полиция“, с адрес: гр. София, ул. Мария Луиза“ № 46 с правно основание чл. 181, ал. 2 от ЗМВР и чл. 86 от ЗЗД за заплащане на:

сумата от 400,00 лева главница за 2016 г., ведно с обезщетение за забава върху главницата в размер на 178,66 лв. представляващо законната лихва за забава върху главницата, считано от 01.01.2017 г. до датата на предявяване на иска, както и законната лихва за забава, считано от датата на предявяване на исковите – 28.05.2021 г. до окончателното издължаване;

сумата от 400,00 лева главница за 2017 г., ведно с обезщетение за забава върху главницата в размер на 138,11 лв. представляващо законната лихва за забава върху главницата, считано от 01.01.2018 г. до датата на предявяване на иска, както и законната лихва за забава, считано от датата на предявяване на исковите – 28.05.2021 г. до окончателното издължаване;

сумата от 400,00 лева главница за 2018 г., ведно с обезщетение за забава върху главницата в размер на 97,56 лв. представляващо законната лихва за забава върху главницата, считано от 01.01.2019 г. до датата на предявяване на иска, както и законната лихва за забава, считано от датата на предявяване на исковите – 28.05.2021 г. до окончателното издължаване;

сумата от 400,00 лева главница за 2019 г., ведно с обезщетение за забава върху главницата в размер на 57,00 лв., представляващо законната лихва за забава върху главницата, считано от 01.01.2020 г. до датата на предявяване на иска, както и законната лихва за забава, считано от датата на предявяване на исковите – 28.05.2021 г. до окончателното издължаване, като неоснователни.

Осъжда СВ. АНГ. ВЛ., ЕГН *****, от с. С., общ. О. ул. „О.“ № ** да заплати на

Главна дирекция „Гранична полиция“, с адрес: гр. София, ул. Мария Луиза“ № 46 сумата от 100,00 лева – разноси за юрисконсултско възнаграждение, като искането в останалата част отхвърля като неоснователно.

Отхвърля искането на СВ. АНГ. ВЛ., ЕГН *****, от с. С., общ. О. ул. „О.“ № **, за присъждане на разноси по производството, като неоснователно.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд Видин в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Видин: _____